Anul al 54-lea 10 Pagini EXEMPLARUL { In România: 3 lei / In străinătate: 6 lei } 10 Pagini Nr. 337 Marţi 7 Decembrie 1937

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

ABONAMENTE IN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful postal şi valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ŞI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în ţară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAŢIUNII" SIBIU

Depozitar de ziare Sibiu

Singurul leac

Primăria oraşului Ploeşti dă afară în 1930 pe şeful serviciului său horticol. Ştiind că există contencios administrativ, funcţionarul se adresează justiţiei pentru repararea nedreptăţii suferite. După şase ani de luptă cu autoritatea, el câştigă procesul: Inalta curte de casaţie ordonă reintegrarea sa în postul de unde fusese scos în mod ilegal. Spiritul abuzurilor însă nu vrea să se încline în faţa autorităţii lucrului judecat. Primăria refuză să restabilească pe funcţionar în drepturile sale. Din nou proces, şi de astă dată justiţia condamnă pe autoritatea recalcitrantă să plătească fostului său şef de serviciu câte o mie lei pe zi, ca daune cominatorii până la reintegrarea lui. Sumă care se poate ridica la foarte mult, date fiind vremurile de bejanie din judeţul Prahova.

Ce învăţământ se desprinde din această nouă ediţie a unei ilegalităţi ce bântue de atâta timp?

Din capul locului, o anomalie pe cât de stranie pe atât de primejdioasă pentru ordinea publică: nu numai particularii comit acte ilegale, dar şi autorităţi publice, adică organe în drept şi datoare să aplice şi să respecte legile!

Apoi, o atingere aproape permanentă a prestigiului puterei executive, atât prin desfiinţarea actelor sale de către puterea judecătorească, cât şi prin ordinele ce i se dau să facă „mea culpa".

In al treilea rând, o concepţiune nu numai inadmisibilă, dar şi nefastă sub raportul exemplarităţii de sus în jos, şi anume rebeliunea unor autorităţi constituite faţă de hotărîrile definitive ale justiţiei.

Şi în sfârşit paradoxala şi condamnabila situaţiune, ca masele de contribuabili să plătească sume considerabile pentru abuzuri administrative, datorite paraliziei progresive a legalităţii, preocupărilor politice şi personale şi altor cauze deplorabile.

Am exprimat de atâtea ori şi repetăm şi acum speranţa de a vedea odată administrându-se singurul leac efectiv acestui păcat săvârşit prea des în dauna autorităţii şi a societăţii: în fiecare caz de ilegalitate dovedită pe cale de justiţie, să se stabilească pe cale administrativă autorul sau autorii ei; să li se impute şi să se urmărească efectiv sumele plătite de stat din cauza lor, odată cu sancţiunea morală a înlăturării din locul unde compromit prestigiul autorităţii, în loc să-l respecte şi să-l apere.

Momeala electorală în dauna ţării

de prof. VICTOR VÂLCOVICI
fost ministru

—oxo—

Către sfârşitul lunii acesteia, naţiunea îşi va spune cuvântul, trimiţând în sfatul ţării pe cei ce i-au înteles mai bine păsurile.

Aşa că, până atunci, postulanţii la preţioasa ambasadă se străduesc a obţine încrederea şi simpatia poporului.

Unii caută să-l lumineze prin cuvânt cinstit, arătând lipsurile ţării şi făgăduind a urma calea binelui obştesc.

Câti? Din păcate numărul lor este redus.

Cei mai mulţi ademenesc voturile alegătorilor cu făgăduieli care dacă s'ar înfăptui ar sdruncina pe multă vreme gospodăria noastră naţională.

Din cutare regiune de deal ne vine vestea că cersetorii de voturi promit celor ce-i vor alege, să mai facă o expropiere de moşii (care şi câte?) pentru a fi oploşită mulţimea flămândă cu încă un pogon de pământ de cap.

In altă regiune emisarii nu ştiu cărei organizaţii politice împart casele proprietarilor la cine vrea să-i urmeze.

In fine, în regiunile de munte iarăşi se agită de către cei mai mulţi viitori deputaţi, chestiunea despăduririi pentru a se creea islaz locuitorilor: **Islazul electoral** cum l-a botezat foarte bine cineva.

Şi tot aşa, rând pe rând, **toate bunurile ţării slujesc drept obiect de momeală electorală, spre paguba ţării.**

Norocul e că ţăranul nostru cu judecata lui zămislită pe încetul în veacuri de suferinţi, întâmpină toate discursurile trandafirii ale negustorilor de voturi, cu zâmbetul cu care le-a întâmpinat şi pe acelea ale predecesorilor.

Căci de când cu votul universal a avut el doar prilejul să-şi cunoască musafirii din preajma alegerilor şi să-şi dea seama de adevărata valoare a mărfii lor.

Totuş, primejdia există. Mai cu seamă atunci când i se vorbeşte de despădurire şi de islazuri comunale. Pentrucă unii agenţi electorali ajung în situaţii de a-şi pune programul în aplicare. Şi astfel cade fără cruţare o minunată bogăţie a ţării, pădurea, sub toporul care primeşte comanda din localul de vot sau din crâşma electorală.

Nădejdea noastră legată de promovarea unei industrii a lemnului se nimiceşte, iar producţia solului pe tot întinsul ţării se vede primejduită prin schimbarea climei pricinuită de lipsa pădurilor.

Propaganda criminală împotriva intereselor ţării trebue oprită **prin orice mijloc** şi cu **orice preţ!**

Ştiu că cel mai bun mijloc de apărare ar fi luminarea alegătorului asupra acestor mari interese care trebue să treacă deasupra unei nevoi locale de mică importanţă.

Şi n'ar fi greu să-l faci chiar pe omul cel mai nevoiaş să priceapă că nu e bine să-ţi fărâmi căruţa ca să fierbi mămăliga.

Dar cine are timp să se ocupe cu asemenea treabă care cere timp şi sacrificiu de sine? Şi când? Acum când mai sunt două săptămâni până la alegeri?

Conducătorii politici, aceia care deţin puterea, au datoria să vegheze ca operaţia alegerilor să nu primejduiască pentru satisfacerea demagogiei electorale buna stare a ţării, compromiţând bogăţiile de care ar avea dreptul să se bucure generaţiile viitoare.

Ei trebue să găsească, în legile care ne cârmuesc, articolele potrivite pentru a opri în loc răul.

Iar dacă aceasta nu e cu putinţă, atunci socot că avem în legile noastre o lipsă esenţială care trebue împlinită cât mai curând.

Până atunci guvernul care s'a folosit de atâtea ori de măsuri excepţionale să se mai folosească odată de ele pentru a face alegerile mai puţin vătămătoare.

Şi fie sigur că de data aceasta nu se va găsi nici un bun român care să-l învinovăţească de călcarea constituţiei.

Cu 30 persoane la bord şi cu 400 km. pe oră...

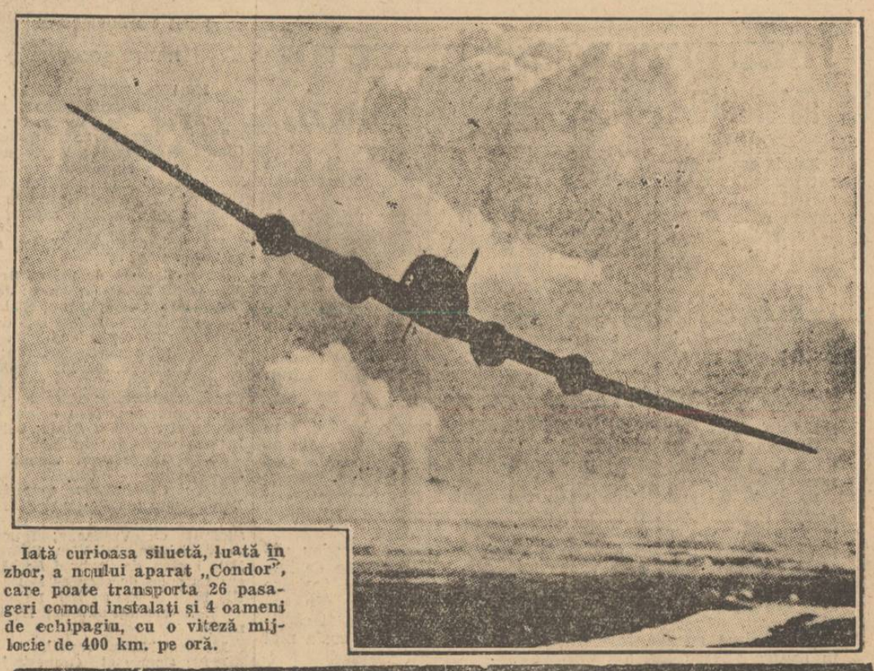

Iată curioasa siluetă, luată în zbor, a noului aparat „Condor", care poate transporta 26 pasageri comod instalaţi şi 4 oameni de echipagiu, cu o viteză mijlocie de 400 km. pe oră.

Prima zăpadă în Anglia

Londra, 4 (Rador). — Azi, a căzut la Londra şi în împrejurimile capitalei prima zăpadă din iarna aceasta.

—xxx●xxx—

Acuma, taie lemne...

Presa franceză publică clişeul de mai sus şi amănuntul că, acuma, ex-kaiserul, ca să se distreze, taie lemne cu fierăstrăul...

—oxo●oxo—

FILME

— Dece eşti indispusă?

— Mă frământă o chestiune importantă. Mi-a expirat contractul şi nu ştiu ce să fac. Să rămân în casa cu curte şi grădină, sau să mă mut într'un apartament de bloc?

— Draga mea, să nu stai nici o clipă la îndoială. Şi eu am locuit într'o casă, dar m'au exasperat servitoarele, grădinarii, multele încăperi de curăţat, focul atâtor sobe şi alte neajunsuri. Astăzi: calorifer, ascensor, reşou, toate pe o suprafaţă restrânsă; mănânc puţin, nu mă obosesc deloc şi nu mai am stăpâne pe jupâneasă şi bucătăreasă.

— Ai dreptate; aşa voi face şi eu.

— Ascultă-mă şi pe mine, scumpa mea. Chestiunea nu se pune între casă şi apartament. Poţi să ai mai multă mulţumire în ea decât în el, şi viceversa. Ai în mine dovada. Renunţând la o casă, unde aveam lărgime şi aer, unde nu mă supăra nimeni, m'am instalat într'un bloc, unde nu mai am linişte. Este de vină apartamentul? Nu. Sunt de vină împrejurările, care nu pot să fie prevăzute de nimeni. Sub mine stă o doamnă. Imediat după ora 9 seara, începe să bată cu un corp contondent în calorifer, făcând un sgomot insuportabil. Intendentul imobilului mi-a spus că vecina de jos se dedă la represalii spre a mă sili să nu port pantofi, ci să pui papuci de pâslă, căci altfel are insomnie. Ah, în casa de altă dată mă încălţam cu ce voiam!... Când ne înapoiem dela teatru, după ce ne-am recreiat de monotonia piesei la un restaurant cu orchestră, ea ne strigă din uşă că sgomotul ascensorului este interzis după miezul nopţii... Unde ţi se întâmplă aşa ceva într'o casă fără fantome sub ea?... Dar astea sunt nimicuri pe lângă denunţurile la autorităţi, mânecile sumese şi mâinile în şolduri... Vrei să te convingi? Intovărăşeşte-mă până acasă, — vreau să spun până la bloc; să nu confundăm

— Ai dreptate; voi rămâne pe loc.

Don José

—oxo●oxo—

NU E MOMENTUL

Delegaţia economică a guvernului a admis scumpirea zahărului cu 3 lei la kg., „în principiu", deşi pe piaţă de multă vreme speculanţii l-au urcat „în fapt".

Dar, în sânul delegaţiei economice s'a ridicat obiecţiunea că „nu e acum momentul potrivit unei scumpiri a zahărului care e aliment de primă necesitate, astfel că hotărîrea s'a amânat pe altă dată".

„NU E MOMENTUL" pentrucă acum suntem în perioada alegerilor şi guvernul are nevoe de simpatia masselor populare, dar, după alegeri, va înceta oare zahărul să fie aliment de primă necesitate?

Guvernul trebue să ia o hotărîre radicală şi în interesul populaţiei sărace să decidă în mod definitiv că scumpirea sfeclei cu 0.23 la kilogram, nu implică o scumpire a zahărului cu 3 lei la kilogram.

Ştim, taxele mari cari apasă asupra consumaţiei zahărului (publicul plăteşte statului peste un miliard lei anual) şi deseori am protestat împotriva excesivei sporiri a impozitelor indirecte, cari scumpesc efectiv viaţa.

Această fiscalitate exagerată a statului care face ca birurile indirecte — pe pâine, zahăr, gaz etc. — să fie de trei ori mai mari decât impozitele directe — nu trebue să fie agravată printr'o dispreţuire faţişe a legilor economice şi a intereselor populaţiei, dispreţuire pe care o practică fabricile de zahăr.

Există o criză mondială în fabricaţia zahărului datorită imenselor cantităţi în rezervă.

La un moment dat se socotea că sunt atât de mari rezerve, în cât peste consumul obicinuit, fie care locuitor din lume poate primi 4 kg. şi 420 gr.!

In greutate ar cântări cât 111.675.000 oameni, socotiţi în medie a 70 kg. fiecare, cea ce ar da un total de 7.817.000 tone de zahăr rezervă!

Legile economice elementare, impunând stabilirea unei armonii între producţie şi consum, au adoptat cele două soluţii cari viu în mintea oricărui profan: diminuarea producţiei şi mărirea consumaţiei prin micşorarea preţului!

In Statele Unite e un consum formidabil, dar preţul la kilogram revine la 2,90 şi 3,60 lei de ai noştri, după cum arată o statistică mai veche!

Ar fi fost deci normal şi la noi să se micşoreze preţul nu numai spre a veni în ajutorul populaţiei sărace care duce jindul acestui aliment atât de bogat în calorii, dar chiar în interesul pecuniar al fabricilor de zahăr, cari şi-ar vedea astfel sporită cifra de afaceri şi implicit beneficiul, mai ales când se ştie că din cauza preţului urcat, consumul zahărului la noi a scăzut cu aproximativ 38 milioane kgr. pe an comparând cifrele dela 1926 la 1935.

Intensificând prin eftenire consumul, revenind la cuantumul din 1926 cel puţin, fabricile şia-r recupera acelaş câştig pe care vor să-l obţină azi prin scumpirea cu 3 lei la kg.

In locul acestei soluţii s'a adoptat alta, mai comodă, la adăpostul proteguitor al stăpânirii: multe fabrici stau închise, dar primesc cota parte din beneficiul trustului care-şi sporeşte venitul, obţinând scumpirea zahărului cu 3 lei la kilogram, cea ce înseamnă o bagatelă de 240 milioane lei pe an.

In Brazilia spre a provoca scumpirea preţului cafelei s'au aruncat în Ocean dela 1931 până azi 48 milioane saci de cafea, dar acolo plantatorii de cafea sunt obligaţi să dea statului 70% din producţie, care anual se cifrează cam la 25 milioane de saci.

Guvernul trebue să studieze problema în întregul ei, să cerceteze cifrele şi bilanţurile, să încurajeze industria zahărului, să se intereseze de soarta celor cari cultivă sfecla pe cele 36.760 hectare, dar în primul rând să fie preocupat de nevoile celor 19 milioane de locuitori în majoritate sub-nutriţi, din ţara cu cel mai scăzut consum de zahăr, pe cap de locuitor!

Inregistrând cu satisfacţie hotărîrea guvernului de a nu admite scumpirea, aşteptăm ca odată cu măsurile pentru reprimarea speculei, să anunţe că hotărârea e definitivă şi nu doar „de moment", înlăturând astfel suspiciunea că lăudabila decizie nu a fost decât în vederea propagandei electorale.

I. VION

Socoteala de acasă...

de EMANUIL HAGI MOSCO

Lordul Halifax, s'a înapoiat la Londra — zice agenţia „Reuter" — „foarte satisfăcut" de întorsătura convorbirilor dela Berlin „libere, sincere, neformale şi confidenţiale". După rostirile oficiale din Parlament se va şti care sunt hotărîrile luate pe spinarea altora, căci, de fapt, potrivit declaraţiilor ziarelor germane, politica hitleristă nu este „antiengleză", iar problema colonială nu schimbă întru nimic faptul că „nu există motive de fricţiune între Anglia şi Germania".

Iată deci, un fapt concret: putinţa în principiu, a discutării, acum sau mai târziu, a înapoierii de colonii Germaniei. Chestiunea despre care s'a vorbit mai puţin este aceea a minorităţilor germane din Cehoslovacia, atât de arzătoare pentru aliata noastră în luptă, ca şi noi, cu revendicări socotite astăzi drepte, când sunt cerute de germani la ea, de maghiari la noi, iar atunci când se petrecea inversul, socotite nelegale şi cu neputinţă să fie împlinite.

Revendicările germane, înainte de a fi discutate acum, au făcut obiectul convorbirilor dintre Fuehrer şi Duce. Ele sunt trei la număr, dar preţuind cât zece: 1) coloniile, 2) Austria, 3) Cehoslovacia.

Cât priveşte primul punct, lăsat deocamdată la urmă, Germania cere tot ce i s'a luat prin tratatul din Versailles, adică două treimi de Anglia şi **Dominioane** (curtenitoare discriminare cu tâlc) şi o treime de către Franţa. Totuş, pentru a nu prea înspăimânta opinia engleză, Reichul ar putea renunţa (până când?) la colonia Tanganika, adică vechea Africă orientală germană, potolind astfel împotrivirea engleză, mai cu seamă pe cea din Africa de Sud.

Fără îndoială că aceste restituiri sunt pentru Germania de o importanţă deosebită, populaţia îngrămădită în Germania continentală şi prisosul de energie de muncă

(Continuare în pag. 2-a)

SCRISORI DIN PARIS

O vizită la expoziţia care s'a închis

de RENE SAIVE

Paris, Decembrie

Cu un gest lenevos, chelnerul şterge cu şervetul masa de marmoră. Pare istovit, asemenea cailor cari ajung la capătul unei curse lungi. Intr'un târziu, mă întreabă: „Domnul doreşte?"

Sunt într'o mare cafenea din piaţa Alma, la câţiva paşi de poarta monumentală de lemn a cărei arhitectură elegantă şi severă, alcătuia podoaba expoziţiei. O sală imensă, aproape prea mare, în care tăcerea pare că s'a abătut deodată. La tejghea, casierita dormitează; presupun că marmotele înainte de a se lăsa pradă somnului lor de iarnă, trebue să treacă prin aceeaş stare de toropeală în care văd pe această femeie. Din când în când, o comandă rostită cu un glas tare de un chelner vânjos, o face să tresară. Deschide ochii, pipăie distrată maşina de marcat şi picotează iarăşi. Ce mai linişte. Afară, în frigul care a început să se simtă, automobilele lunecă tăcute şi rare. Uneori un autobuz produce un sgomot puternic care indispune. Sunt oare în plin Paris, chiar în centrul expoziţiei, închisă azi? Nici n'a trecut o lună, de când mulţimea se înghesuia în aceeaş cafenea, în vreme ce pe malurile Senei, vizitatorii defilau într'una... Erau atâţia, încât te întrebai de unde mai venea toată lumea aceasta. Şi iată că, deodată, fără nici o tranziţie totul e pustiu.

Chelnerul stă proptit mereu înaintea mea, aşteptând cu răbdare sfârşitul meditaţiei mele. O, nu e de loc grăbit. Are tot timpul. Şi apoi, pare atât de obosit. Îi comand o cafea. Se îndepărtează. Peste o clipă se reîntoarce, aşează înaintea mea o ceaşcă şi mă priveşte oarecum dispreţuitor. O cafea! Deodată se pleacă spre mine. Are o privire sumbră.

— E trist aici, nu e aşa, d-le?

— Desigur, nu pot să spun că te distrezi, i-am replicat. Dar, în sfârşit...

— O, ba da, domnule, ştiu ce spun.

Îşi frământă şervetul, cu un gest desgustat. Apoi rosteşte pe un ton lugubru:

— Aţi văzut expoziţia, d-le?

— Desigur, ca toată lumea.

— Şi nu găsiţi că-i trist aci, domnule? Poftim, de când s'a închis expoziţia, nu mai sunt acelaş. Slăbesc, mă plictisesc. In curând am să adorm şi eu, ca şi doamna dela cassă. Priviţi-o. Incă un minut şi se va prăbuşi pe mormanul ei de farfurioare de zahăr.

Şi deodată începu să strige: „Doamnă Hortensia! Doamnă Hortensia!" Şi doamna Hortensia smulsă cu prea multă brutalitate din visele ei, răsturnă tot teancul de farfurioare.

— Vedeţi, reluă chelnerul prea puţin mişcat de acest dezastru, aşa ceva nu s'ar fi întâmplat niciodată în timpul expoziţiei. N'aveai când să aţipeşti. Totdeauna era lume aci. Niciodată nu găseai o masă liberă. Erau atâţia clienţi, încât toate uşile erau mereu deschise Cafeneaua era ticsită. Se refuza clientela. Nu era loc măcar pen-

(Continuare în pag. 2-a)

Un nou record în aviaţie

Pilotul francez André Japy a realizat o frumoasă performanţă, străbătând într'un timp record distanţa Istres-Djibuti, adică 5300 km., pe un avion uşor, în 25 de ore

—xxx●xxx—

Un caz extraordinar, într'un spital englez

O adevărată capodoperă de chirurgie s'a înfăptuit nopţile trecute în spitalul general din Croydon. In timpul operării unei femei, aceasta a avut o abundentă hemoragie internă, şi curând inima încetă să-i mai bată, pacienta fiind cu totul lipsită de sânge. Chirurgii nu-şi pierdură însă sângele rece. Ei făcură un masagiu direct inimii ca s'o pună din nou în funcţiune. Pe de altă parte, luară sângele pierdut de bolnavă şi-l injectară din nou după ce, mai întâi, îl trecură printr'un voal foarte fin, sterilizat.

Bolnava reveni repede la viaţă, într'adevăr „reînviată" aşa că operaţia poate fi considerată ca reuşită.

—xox●xox—

Aniversarea independenţei albaneze

In clişeu se văd cele două surori ale Regelui Albaniei, Zogu I, asistând la a 25-a aniversare a independenţei Albaniei.

Studenţii stau în frig, iar casa lor e incuiată...

Semănătorii de energie, marii creatori cari se înalţă dintr'odată din anonimatul mulţimii, închinându-şi vlaga şi străduinţele binelui obştesc, alcătuiesc puterea şi fala unui popor.

Totuşi, creaţiile acestor oameni de elită, cari depăşesc cu mult nivelul monoton al cetăţenilor cu o personalitate obicinuită, nu pot folosi menirilor pentru cari au fost înfăptuite, şi nici nu ajung să înfrunte cu tărie veacurile, când sunt dăruite unei colectivităţi copleşite de indiferenţă şi împotmolite într'o nefastă lipsă de iniţiativă.

Dela cele mai mari exemple ale istoriei, şi până la nimicurile de cari ne izbim în fiecare zi, totul ne confirmă cu prisosinţă această dureroasă stare de lucruri.

Ştie oricine, că nu poate să dureze decât bunul pe care-l întrebuinţezi, şi pe care îl ingrijeşti aşa cum se cuvine.

Ce folos mai poate aduce un obiect după ce l-ai lăsat să se strice, chiar dacă ţi-a fost dăruit cu cele mai bune intenţii de cel care s'a trudit ca să ţi-l dea?

In această ordine de idei, se cuvine să semnalăm aci o stare de lucruri care cere o grabnică îndreptare.

Din imboldul şi strădania susţinută cu preţul a multor sacrificii, „Universul" a ajuns să strângă fondurile necesare ridicării unei falnice „Case studenţeşti".

Dar nu numai atât.

„Universul" nu şi-a socotit datoria împlinită, decât atunci când a putut clădi, cărămidă cu cărămidă, acest adăpost al tinerimii studioase şi să-l înzestreze după ultimele cerinţe ale tehnicei moderne.

In sfârşit, după mare trudă şi multe greutăţi „Casa studenţească" a fost gata.

„Universul", prin glasul aceluia care îi e sufletul şi dinamismul, şi cu care se confundă de peste douăzeci de ani, a dăruit această zestre a studenţimii româneşti, universităţii din Capitala ţării, după ce acei cari o ocupaseră au fost evacuaţi din casa lor.

Mare ne este însă mirarea, şi deopotrivă şi durerea, când vedem astăzi că fructul strădaniei noastre, pentru care am suferit chiar şi lovitura nedemnă a calomniei, este lăsat, dela început, în paragină.

In zadar, însuşi d. rector prof. C. Stoicescu a alergat pe la toate autorităţile.

Nu s'a făcut nimic.

Suntem în plină iarnă.

Studenţii din Bucureşti au însfârşit o casă a lor.

Dar, culmea anomaliei, ei nu se pot aduna în căminul care le-a fost de curând hărăzit, de oarece nimeni, nimeni din cei cărora le stă 'n măsură să o facă, nu găsesc cu cale să avanseze sumele necesare întreţinerii acestei clădiri.

Şi totuşi, lucrul nu este imposibil.

In această privinţă, ne permitem să dăm o sugestie care ar putea fi de mare folos.

Magazinele aflate în „Casa studenţească" ar putea ca, prin chiria lor, să dea sumele necesare folosirii acestui mare adăpost, al tineretului.

Căci nu e oare păcat ca atâta muncă şi zbucium să se fi irosit de prisos?

Nu e păcat ca studenţimea să tremure de frig, în timp ce casa lor stă încuiată, riscând pe zi ce trece să se dărăpăneze din cauza lipsei totale de îngrijire?

Sperăm şi dorim din tot sufletul ca această penibilă situaţie să înceteze cât mai curând, deoarece cu un spirit cinstit gospodăresc, şi mai ales cu multă bunăvoinţă, se poate trece peste anumite piedici de moment, punându-se Casa studenţilor în măsură de a răspunde imediat destinaţiei pentru care a fost creată.

Ciocnire de trenuri lângă Valencia

20 morţi şi 30 grav răniţi

Barcelona, 4 (Radio-Central). — **Un tren de persoane s'a ciocnit cu un tren de marfă, lângă Valencia.**

Sunt 20 militari morţi şi 30 grav răniţi.

Cauzele ciocnirii n'au putut fi stabilite.

Incăerări între partizanii d-lui Doriot şi comuniştii la Saint Denis

Paris 4 (Rador). — *Consiliul municipal din Saint Denis a ţinut azi o şedinţă pentru a discuta anularea decretului de revocare a d-lui Doriot din funcţiunea de primar al oraşului.*

La sfârşitul şedinţei s'au produs ciocniri între partizanii d-lui Doriot şi consilierii comunişti.

D. Doriot a refuzat să-şi reia în primire postul de primar, declarând că îi ajunge satisfacţia morală obţinută prin anularea decretului.